

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Ederduunsankerne

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Ederduunsankerne", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 336. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid105741/facsimile.pdf>
(tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- 11 Men ak! den forsvandt – o saa kast dig, min Siel,
I Lethe's dorskrindende Bølge,
Thi kun hvor der hverken er Qval eller Hæld,
Din Bøddel dig ikke tør følge!

Ederduunsankerne

- 1 De Qvinder med Perler vil rustes til Kamp,
Brat Dykkre i Havet neddükke;
Paa Duun vil de hvile, som om det var Damp,
Og Redens Duunblomster vi plukke.
- 2 Den fredløse Biernmand, som Dødningen bleeg,
Nedfarer i guldsvængte Grube,
Imedens fra Fieldkystens stielse Væg
Vi hænge i Undergangs Strube.
- 3 Og høit over Dybet i slingrende Snor
De hvinende Storme os gynde,
Og rundt om vor Isse i klagende Chor
De Fugle Forbandelser synge.
- 4 Og oven og neden og rundt om er Grav:
Høit over os Fieldstykket nikker,
Med rusinde Tunger det fraadende Hav
Hoithrændende, efter os slikker.
- 5 Der hjemme vel surrer den fredløse Tæn,
Der syler den Mage saa troelig,
Og Børnene sidde paa Tætskelens Steen
Og pryde den stræktakte Bolig.

- 6 Der hjemme er Bænken saa blød og saa luun,
I Krogene Glæderne smile,
Men Blædhed vil svømme paa skumlette Duun
Med seirende Vellyst og hvile.
- 7 Men Hovmod vil blunde ved Ederfugls Bryst
Og boe i dens røvede Rede,
Dog mangen deri efter Hvile og Trøst
I evige Nætter skal lede.
- 8 Kun Uskyld og Karskhed og Nøje iør sødt
Til Ederfuglbarmen sig hælde,
Men da er jo Straeletet lige saa blødt,
Da smelte jo Klippet og Fielde.
- 9 Naar trøstlos Bekymring et lindrende Blund
I islandske Rede vil søger,
Da blive de haarde, dc grusomme Duun,
Og brændende Smerten forøge.
- 10 Naar knuscende Feber i Årcene slaær,
Da bliver hvert Duun til en Neløe,
Og Vanvid phantastisk om Ildleiet gaaer
Og ryster den dovende Bielde.
- 11 Naar Lasten paa Duunens seger sin Fred,
Som Hugormebraadde de stikke,
Mens Diævlenes Skarer følt grime derved
Og skadefroe hvidske og nikke;
- 12 Og Angest optører hver dirrende Sands
Og Livet i Draaber aftapper,
Og Satan opfører en Dødningedands
Og efter den Halvdøde snapper.

- 13 O Skuebne! jeg takker for Bænk og for Straae,
De andre om Ederdun tigge,
Jeg ændser den ikke, saa sandt som jeg maae
Med Freden i Favnen der ligge.

Den Vanvittige

Og i min Hierne
Et Møllehiul gaaer,
3 De surtende Qværne
Male Sol og Stierne,
Det Nære og Fierne
6 Til Splinter og Skaar.
Hvor Elvene bruse
Af bristende Sluse
9 Mens Steenene knuse! –
Mit Hoved svulmer op
Til Biergenes Top,
12 Og det runde, derinde
Tiden er omme,
Og Tingene svinde
15 I det bundløse Tømme.

O Hoved! mit Hoved!
Med Svimmel troelovet!
18 Naar er det ude?
Naar faer du Roe?
Paa en Græstorvpuds
21 I Dødningens Bo! – –

Hvad er det som saare
I mit Indre græder?
24 Med Suk og Taare,
I Sørgeklæder,